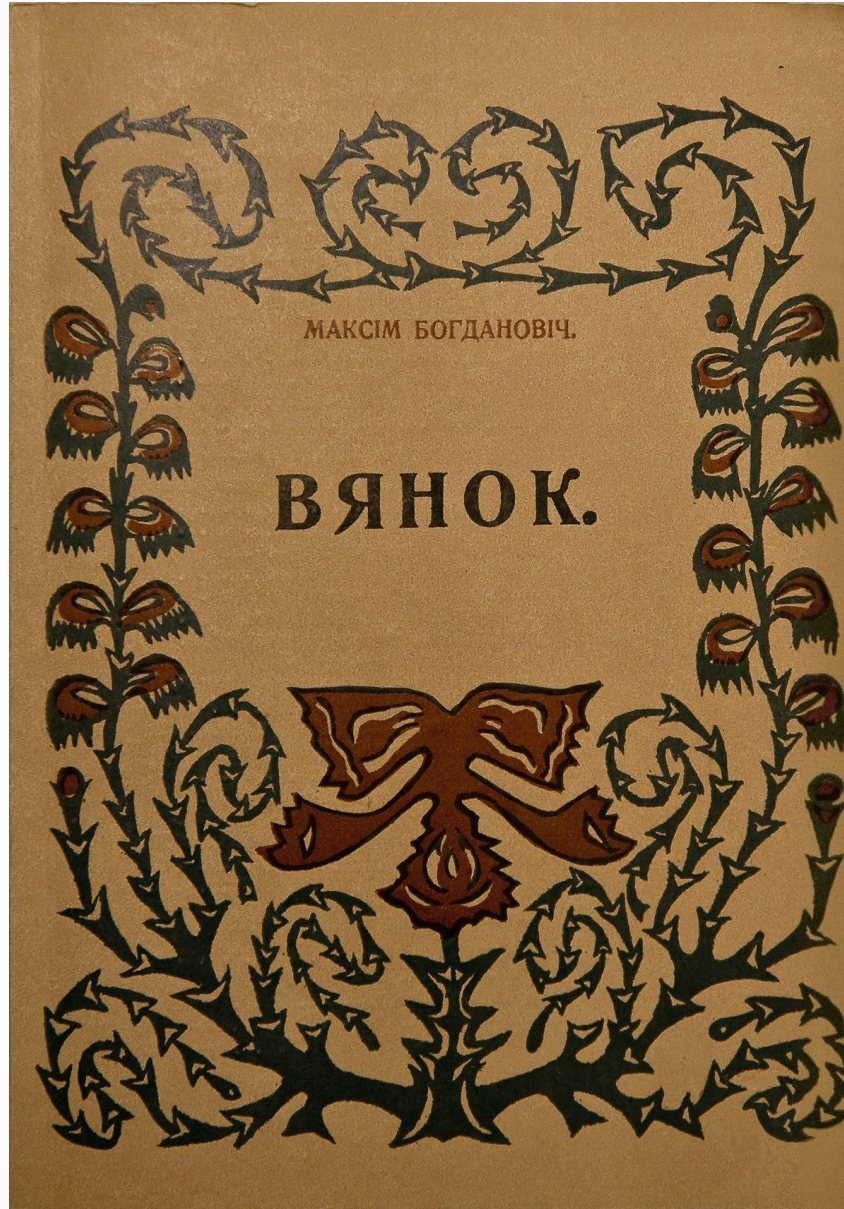

Зборнік «Вянок»Максіма Багдановіча

Нізка вершоў „У зача рованым царстві“.

O voi, ch'avete gl'intelletti sani
Mirate la dottrina, che s'asconde
Sotto'l velame degli versi strani.

Dante. Inf. IX.

* * *

Чуеш гул? — Гэта сумны, маркотны лясун
Пачынае няголасна граць:
Пад рукамі яго, разважаючы сум.
Бытцым тысячы, крэпка нацягнутых, струн,
Тонкаствольныя сосны звіняць.

І ці трэба казаць, чаму сціхла рэка,
Не шасьцяць у палёх каласы
І аб чым шэпаціць галасок вецерка
Што зіе-дрыжыць на лісьцёх лазьняка:
Кроплі сьлёз, ці халоднай расы?

1910.

Нізка вершоу „Згукі бацькоушчыны“.

* * *

Уся ў сьлезях, дзяўчына
Хіліца да тына.
Поруч з ёю пад расою
Зіхаціць шышына.

Всцер павевае
І расу страхае
Ой, напэўна і дзяўчына
Лек на сьлёзы мае.

Адгадайце-ж, людзі,
Хто страхаць іх будзе
І чаму ён, жоўтадзюбы,
Аж дасюль марудзе?

Нізка вершоу „Старая Беларусь“

Усё прайшло, мінула
Як і не было,
У кашцох паснула,
Зельнем зарасло.

Я. Купала.

КНІГА.

Псалтыр, пакрытую няжореткай, бурай ко-
жай

Я ўзяў і срэбныя засьцёжкі адамкнуў
Перэчытаў рады кірыліцы прыгожай,
І воску з ладанам прыемны пах пачуў.

Вось псалма сьлічная: „Як той алень шукае
Крыніцы чыстай, так шукаю Бога я“.
Як все сьвежасьцю яе краса жывая!
Як радасна ўсё далей сьпяшыць душа мая!

І бачу я ў канцы няхітраю прыпіску,
Што. „кнігу гэтую, раб Божы, дзяк Гапон
Дзеля душы спісаў у месце Воўкавыску
У рок сем тысяч сто васьмы с пачатку дзён“.

Нізка вершоу „Место“.

Ты — чарователь неустанный,
Ты — не слабёўцій магнітъ
В. Брюсовъ.

ЎСТУП.

Зьвярнуў калісь Пэгас на вулкі
С прывольных, палявых дарог, —
І пракаціўся топат гулкі
І іскры сыпнулі с пад ног.

У грудзі кволые запала,
Дачка каменяняў, место мне.
Пачую я тэй іскры жала
І верш аб месяце з сэрца мкне.

* * *
Народ, Беларускі Народ!
Ты—цёмны, сьляпы, быццам крот.
Табою ўсягды пагарджалі,
Цябе ня пушчалі з яра
І душу тваю абакралі,—
У ёй нават мовы няма.
Збудзіўшысь ад грознай бяды,
Ўвесь поўны сьмяротнай жуды,
Ты крыкнуць ня вольны: «Ратуйце!»
І мусіш ты «Дзякуй» крычаць.
Пачуйце-жа гэта, пачуйце,
Хто ўмее з вас сэрцам чуваць!

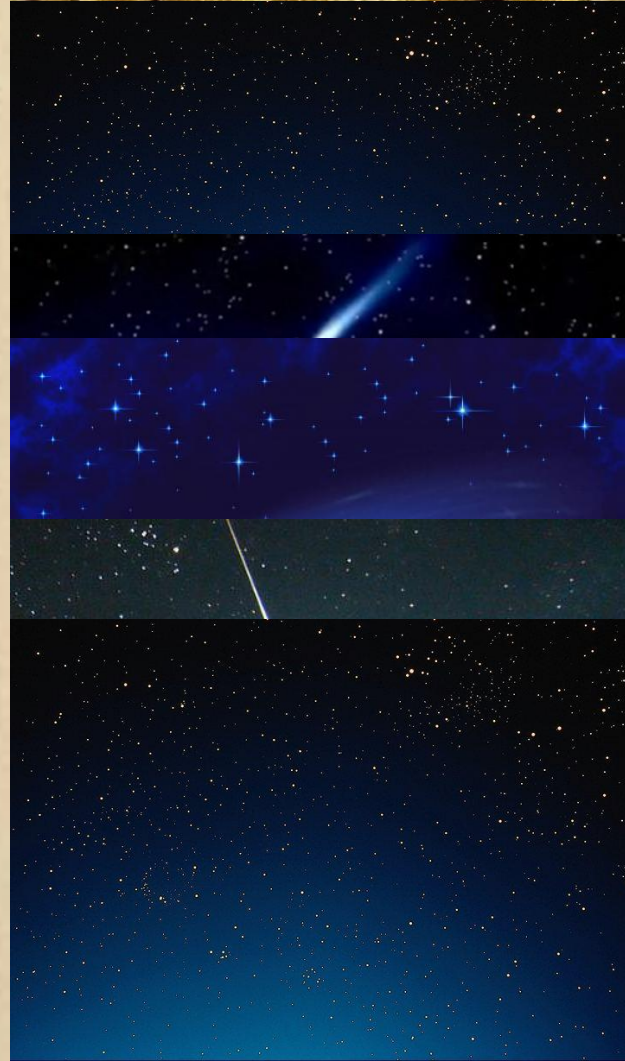
Думы.

Съ Израилем пѣвцу одиеть законъ:
Да не творить себѣ кумира оубъ.
Е. Баратынскій.

De quelque mot profond tuot homme est le disciple

С. Е. ПОЛУЯНУ.

Глянь, як зорка у цемні ляціць
Ўсіх чаруючы сьветлам сваім,
Быцым зьмей залаты зігаціць
І стухае у небі глухім.
Але ўспомніць ешчэ зорку сьвет
Бо у сэрцах гарыць яе сьлед.
Так свабодна, так ярка пражыць —
Лепшай долі німа на зямлі.
Ўсё кругом на мамэнт асьвяціць
І пагаснуць у цёмнай імглі.
Ўсё зьнікае, праходзіць, як дым,
Сьветлы-ж сьлед будзе вечно жывым.

Нізка вершоу „Вольные думы“.

Meine Bitterkeit kömmt nur aus den Galläpfeln meiner Dinte, und wenn Gift in mir ist, so ist es doch nur Gegenift.

Heine.

* * *

Шмат у нашым жыцці ёсць дарог,
А вядуць яны ўсе да магілы.
І без ясных надзей, без трывог,
Загубіўшы апошніе сілы
Мы сайдзёмся, спаткаемся там
І спытаем сябе: для чаго мы
Па далёкіх і розных пуцях
Адзінока йшлі ў край невядомы?
І чаму пасьпешаліся так,
Напружаючы ўсе свае сілы,
Калі ціха паўзушчы чэрвяк
Усё ж дагнаў нас ля самай магілы?

Нізка вершоу „Старая Спадчына“

Мы зерна дровніе леемъ
Мы урожай стоўбтій жнемъ.

В. Брысавъ.

ПЭНТАМЭТРЫ.

Чыстыя сьлёзы з вачэй пакаціліся нізкай
парванай,
Але, упаўшы у пыл, брудам зрабіліся там.

* * *

Хіліцца к вечэру дзень і даўжэйшымі ро-
бяцца цені;
З болем пад захад жыцьця ўспомніш пра
гэтае ты.

* * *

З нізкага берэгу дно акіяна вачам не да-
ступна,—
Глуха укрыла яго сіняя цемень вады.
Але ўзбярыся ў гару на вяршыну прыбрэ-
жнай страмніны,—
Кожны каменьчык на дне, паўна, пабачыш
ты стуль.

МАДОННЫ.

У ВЕСЦЫ.

Lumen coeli, sancta rosa!

А. Пушкіна.

Хвалюць сэрца нам дзявочыя пастаці
І душы мацярэй нас могуць чараваці;
Вышэйшая краса—ў іх зьлітнасьці жывой!
Артысты-маліры схіляліся прад ёй
Жадаючы зьявіць цераз свае калесціны
Пачуцьця мацеры у обліку дзяўчыны,
Красы гэтай сымвалам, Маць-Дзева, стала Ты—
І глянулі Твае с пад пензэляў чэрты.
С таёмным трэпетам на іх я пазіраю,
А сэрца ўсё імкне да бацькоўскага краю.
Мінулае сваё прыпамінаю я!
Між цёмных абразкоў прайшоўшага жыцьця
Шукаю сквална штось трывожнаю душою
І здарэньне адно ўстае перадамною.

* * *